

er ligesaa overbevist om, at dersom Justitsministeren ikke kom til at høre de Udtalelser, der ville finde Sted her nu og ved den videre Behandling af Lovforslaget, vilde han ikke med den Opfattelse af disse Forhold, som vi vide han har, være istand til at bringe et Lovforslag herind, som kunde finde Anklang, eftersom det maatte blive overordentlig kostbart. Den ærede Minister maa ikke tage mig det ilde op, naar jeg bringer i Erindring, hvormegent vi i forrige Sessjon, da Rønningeloven forelaa, trængte ind paa ham om ikke at betragte denne Sag som enestaaende, idet vi gjorde ham opmærksom paa, at Grundloven kræver Administrationens Sondring fra Domsmagten, og at dette maatte være en nødvendig forudgaaende Betingelse for, at Rævingeretter skulde kunne indføres. Der forelaa for den ærede Minister et Forslag, som gik ud paa at faae sondret den Deel af Udgifterne, der i Tidens Længde skulde ansees tilstrækkelige med Hensyn til Domsmagtens Ordning, som adstilt fra den administrative Nødvendighed; men den ærede Minister skjød det tilside og frembragte derved en af de Banfæligheder, der med størst Frie og Grund er fremhævet af de Medlemmer, som finde nærværende Lovforslag ubetimeligt. Havde det ærede Medlem, som nu har fremlagt dette Lovforslag, fremlagt det ifjor, og paa det støttet sin Nødsigelse mod en Lov, som ikke sondrede Administrationen fra Domsmagten, og derfor ikke forberedte Rævingeretternes Indførelse, saa havde han gjort en meget større Tjeneste end ved at fremlægge det iaar. Man kunde maaskee med Rette sige, at han iaar kommer fortilde — han skulde være kommet ifjor — eller for tidlig efter de andre Herrers Mening, eftersom han først skulde have bragt en Lov frem, som hævede de Banfæligheder, der ligge i de bestaaende Forhold. Den ærede Forslagsstiller har ved denne Leilighed udtalt et stort Ord og en stor Sandhed, som ikke noksom kan finde Anklang her; han er meget tilbage for personlige Betragtninger; han har sagt her, at han havde den Overbevisning, at hvis man vilde gjøre det til en nødvendig Betingelse for Rævingeretternes Indførelse, at Administrationens Sondring fra Domsmagten først skulde indtræde, saa vilde man støde paa saamegen „per-

sonlig“ Modstand, at det vilde være lang Tid, inden man kunde trænge igjennem. Det nikker den ærede Forslagsstiller til; det er altsaa saaledes, at Sagen staaer. Naar vi ville spørge os selv: hvorledes skal denne Sag fremmes og behandles i sin Heelhed, saa maae vi tage Grundloven for os, som den er, og ikke tage en enkelt Paragraph ud deraf og holde os til den og slippe de andre; vi maae tage Paragrapherne i deres Heelhed, idet de jo i Fællesskab betegne den Udvikling, som vi ere forpligtede til at gaae ind paa. Grundloven bestaaer af to væsentlig forskjellige Dele. Den ene fastsætter Grundbetingelserne for den Tilstand, hvori vi indtraadte, da den personlige Absolutisme gik over i en Statsabsolutisme, med en Repræsentation som dens Andeel af Statens Heelhed, og med Kongen paa Spidsen over det Hele. Da gæve vi Reglerne for, hvorledes denne Overgang skulde finde Sted strax; men dertil knyttede vi en Betragtning af den Forandring, som hele Samfundets Ordenen maatte undergaae for at svare til dette store Formaal. Der var en fuldkommen Erkjendelse tilstede af, at det, som var, ikke passede til, hvad vi stæbte, men at der maatte stæbes Noget, som bragte Tilstanden til at hænge heelt sammen. Hvad var det da, der var tilstede? Der var en personlig Absolutisme, men som havde mildnet Forholdet ved ligeoverfor sig selv at incorporere Alt, hvad der var forskjelligartet i Landet, og kunde siges at have forskjellige Interesser. — derved ligesom svækket sin egen Magt — i en stor Embedsorganiisme, som styrede Landet, repræsenterede Landet og spillede Herre i Landet; jeg siger ikke, at det stete til noget Misbrug, men saaledes var det. Denne Tilstand er en absolut Umulighed, hvor Friheden skal throne og Kongen over den; der maa Kongen frigjøres fra de Resten af Baand, som paa lægges ham gjennem den corporative Foranstaltning. Midlerne til at bringe dette tilveie ligge i de følgende §§ i Grundloven. Idet jeg omtaler Grundlovens §§, siger jeg, hvad jeg har sagt saa hyppig, at jeg for mit Vedkommende trækker dem ikke frem, fordi de stæe i Grundloven; de skulle for mig faae Lov til at stæe uberørte og uomtalte, hvis jeg ikke i nærværende Dieblit anseer dem for levende, nødvendige og ønst-